

imod Krigsmagten er begaaet udenfor Rigets Grændser. Inden Landets Grændser vedblive de at staa under den borgerlige Straffelov, selv om end Forbrydelsen er begaaet paa noget af Hæren besat eller beherstet Sted og til Skade for Krigsmagten. Det hidrører derfor kun fra mindre nøjagtig Afstiftelse, naar nogle Bestemmelser i Lovudkastets paafølgende Kapitter (§§ 66, 94 og 109), der ere overførte fra tilsvarende Regler i den almindelige borgerlige Straffelov, synes egnede til at vække Tvivl om Gyldigheden af den i de indledende Bestemmelser opstillede almindelige Grundsetning. Denne er endog gennemført med saadan Bestemthed i Lovudkastets § 4, at den danske Borger, der ikke hører til Hæren, end ikke i Tilfælde af Beleiringsstilstand inden Landets Grændser vil kunne underkastes militær Doms- magt og Straffelov. Lovudkastet omhandler overhovedet ikke de overordentlige Forhold, som indtræde ved Beleiringsstilstand, — medmindre man dertil vil henføre Bestemmelsen i § 61 om den Myndighed, som der under farefulde Omstændigheder tillægges den Høistbefalende i en Fæstning eller for et Armeekorps til at fastsætte Livsstraf for grove militære Forbrydelse — og lader ikke samme faa nogen Indflydelse paa Straffelovens Omraade. Udvalget skjønner nu ei heller rettere, end at dette er flet med god Føie. Ligesom det nemlig maa erkendes, at den almindelige borgerlige Straffelov indeholder fyldestgørende Bestemmelser netop for den Slags af Forbrydelse, som her nærmest maa komme i Betragtning, Forræderi i dets forskjellige Afstigninger, Dyrer osv., saaledes er det ingenlunde Noget, der i og for sig ligger i Beleiringsstilstandens Væsen eller endog blot i Almindelighed finder Sted i fremmede Love, der omhandle denne Gjenstand, at den militære Jurisdiktion derved udvides til at gjælde den civile Befolkning. Dette kan undtagelsesvis finde Sted, naar Krigsloven proklameres og Standretter oprettes, men flyder ikke i og for sig af Beleiringsstilstands Erklæring, der alene medfører, at den udøvende Magt gaar over til den militære Befalingsmand, og at hele Civilforvaltningen har at adlyde hans Befalinger. Selv om hermed forbindes Oprettelsen af Standretter, flyttes

ikke hele Straffemyndigheden over til Krigsretterne, men Forholdsregler i denne Retning indskræntes i Almindelighed til Undersøgelsen og Vaadømmelsen af enkelte Klasser af sær grove Forbrydelse (sfr. preussisk Lov om Beleiringsstilstand 4de Juni 1851 og Generalauditor Scheels Udkast til Rettergangslov for den danske Landkrigsmagt 1850, Niende Kapitel om Standretsbehandling). Det turde heraf være en Følge, at Ordningen af hele dette Forhold rettest bør ske ved særlig Lov, ved hvilken det da maatte være Gjenstand for Overveelse, om der var Anledning til at fravige den i nærværende Lovudkast §§ 1 og 4 indtalte Grundsetning om den civile Borgers Uafhængighed af den militære Strafferet, og da i hvilket Omfang. Hele Spørgsmaalet staar derhos i saa nær Forbindelse med den militære Dømmemagt, at dens Ordning i ethvert Fald nærmest maatte knytte sig til den militære Rettergangslov, og Udvalget har derfor maattet betragte det som liggende udenfor sin Opgave at forsøge paa at yde Bidrag til Løsningen af de hermed sammenhængende Spørgsmaal.

Medens Lovudkastet efter det Anførte ikke løvner nogen Tvivl om, at ikke andre end de til Hæren hørende Personer med den i § 4 indeholdte Undtagelse kunne falde ind under Straffelovens Herredomme, giver det derimod, som allerede ovenfor i Indledningen berørt, ingen udtømmende Besvarelse af det Spørgsmaal, hvilke Personer det da er, der saaledes høre til Hæren, og lige saa lidt meddeler det nogen klar Anskuelse af, for hvilke Forbrydelse disse Personer falde ind under Lovens Bud. I begge disse Henseender henholder Lovudkastet sig til de til enhver Tid gjældende Regler for den militære Domsagt, og da som bekendt ikke alle til Krigsmagten hørende Personer i samme Omfang eller lige uafbrudt ere denne undergivne, fordres der Kendskab til den militære Rettergangslov for fuldstændig at kunne forstaa Udkastets herhenhørende Bestemmelser.

Sluttelig tillader Udvalget sig at bemærke, at det heromhandlede Afsnit af Loven ikke sætter sig til Opgave at angive Omraadet for de militære Straffelove i Almindelighed, men for „Straffeloven for Hæren“, saaledes som